

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.443 van 21 november 2012
in de zaak A. 203.134/XIV-33.882**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bruno Soenen
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kortrijksesteenweg 597
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 januari 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 71.240 van 30 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7981 van 23 januari 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Bruno Soenen verschijnt voor de verzoekster, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster komt op 3 mei 2010 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 19 juli 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16 augustus 2011 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 30 november 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een enig middel de schending van de artikelen 48/3 en 57/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op.

Zij voert eerst aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkwaardig genoeg oordeelt dat de verzoekster de geloofwaardigheid niet herstelt aan de hand van de voorgelegde medische attesten. Nochtans tonen deze attesten de geheugenproblemen aan die haar verklaringen hebben aangetast. Het is volgens de verzoekster evident dat een kandidaat-vluchteling waarvan pertinent vaststaat dat deze aan geheugenproblemen lijdt, geen coherente verklaringen aflegt. De motivering dienaangaande in het bestreden arrest is stereotiep en de verwijzing naar verwondingen is zeker niet afdoende.

Vervolgens stelt de verzoekster dat in het bestreden arrest niet wordt ingegaan op de vaststelling dat de verzoekster als verdachte wordt beschouwd en daarvan een authentiek bewijs voorlegt. Het is te gemakkelijk om dit objectieve bewijs te ontcrachten met de geijkte formule dat geen ondersteunende geloofwaardige verklaringen zijn afgelegd, zeker niet nu de verzoekster omwille van geheugenproblemen onmogelijk coherente verklaringen kon afleggen.

Ten slotte kan de verzoekster niet akkoord gaan met de motivering dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling berust. Zij citeert daartoe uit de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor Vluchtelingen bij de Verenigde Naties, die zij op dat vlak “duidelijk genuanceerd” noemt.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel.

Beoordeling

6.1. In de aanvankelijk bestreden beslissing worden een hele reeks tegenstrijdigheden en afwijkingen tussen de opeenvolgende verklaringen van de verzoekster omstandig weergegeven en behandeld. Daarna wordt wat betreft de aangevoerde medische

problemen gesteld dat de verzoekster bij het eerste interview op het commissariaat-generaal op een zelfstandige wijze informatie kon aanbrengen die zij tijdens het tweede interview niet meer kon weergeven. De moeilijkheden met het geheugen worden niet van die aard geacht dat zij de vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren en de medische attesten stellen niet formeel dat de beschreven moeilijkheden rechtstreeks het gevolg zijn van feiten verwoord in het asielrelaas. Ten slotte wordt van de medische attesten die zonder datum zijn en afkomstig van een huisarts zijn, gesteld dat zij niet van aard zijn om de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te kunnen herstellen.

In het bestreden arrest wordt in antwoord op de argumentatie dat “verzoekster ook medische attesten heeft voorgelegd waaruit haar ziekte-toestand blijkt en niet onbelangrijk ook haar geheugenproblemen” overwogen dat de verzoekster “niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen welke niet door concrete gegevens ondersteund worden”, dat “de commissaris-generaal terecht (heeft) beslist dat deze attesten niet van dien aard zijn dat ze de ongeloofwaardigheid van het relaas kunnen herstellen”, dat de medische attesten te dezen “enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten”, doch op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Er wordt nog aan toegevoegd dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen, dat de arts vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt doet doch nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Deze uitgebreide overwegingen in het bestreden arrest kunnen bezwaarlijk als een stereotiepe of geijkte motivering worden beschouwd vermits de verzoekster in haar beroepsakte voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf slechts op algemene wijze had verwezen naar “medische attesten (...) waaruit haar ziekte-toestand blijkt en niet onbelangrijk ook haar geheugenproblemen”. Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate ongegrond.

In de mate dat de verzoekster stelt dat de geheugenproblemen wel van aard zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen, vraagt zij in wezen een andere beoordeling van de feiten, waarvoor de Raad van State als administratieve

cassatierechter echter niet bevoegd is. Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. Wat betreft de vraag of de verzoekster op grond van de door haar voorgelegde convocaties als verdachte moest worden beschouwd, wordt in het bestreden arrest de commissaris-generaal bijgetreden “wanneer die vaststelt dat de convocaties enkel vermeldt dat verzoekster werd opgeroepen bij de ROVD van Atchoi-Martan voor ondervraging in de hoedanigheid van verdachte; deze convocaties geven echter niet aan waarom zij werd gezocht, noch in welke zaak zij werd opgeroepen”. Het motief ligt dus niet in de ongeloofwaardigheid van of in tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzoekster. Ook wat dat betreft beoordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen soeverein de bewijswaarde van de voorgelegde documenten. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6.3. Het is juist dat de bewijslast inzake de gegrondheid van de asielaanvraag in beginsel op de aanvrager zelf rust. De Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor Vluchtelingen bij de Verenigde Naties heeft geen bindende kracht in het Belgische recht. Al zou de Proceduregids genuanceerder zijn op het vlak van de bewijslast, de verzoekster kan er zich dus niet op steunen om tot een onwettigheid in het bestreden arrest te besluiten. Het derde onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éérentwintig november tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen